

EPICEDIA
UNIVERSITATIS
OXONIENSIS
IN
OBITU'M
ILLVSTRISSIMÆ PRINCIPIS
HENRIETTAE MARIAE
DUCISSÆ AURELIANENSIS.

O X O N I I,
E Theatro SHELDONIANO.

Anno Dom. M. DC. LXX.

IN OBITUM
ILLUSTRISSIMÆ PRINCIPIS
HENRIETTÆ MARIÆ

Ducissæ Aurelianensis.

AD REGEM.

EV! rursus, sic Fata volunt crudelia, Cæsar,
Sollicitant Vestros Carmina nostra pedes.
Parnassum nostrum jam dira Cupressus obumbrat,
Et tota in Lachrymas Castalis unda fluit.
Non gaudet Festis Academia mæsta Triumphis,
Nec solito plausu plena Theatra sonant.
Dum Tua solennem designat Purpura luctum,
Heu malè conveniet Purpura nostra Tuæ.
HENRETTÆ exequias sacras hic ordo doloris
Unus, & hæc luctus non nisi pompa decet.
Illius ad Cunas olim stetit utraque Pallas;
Num Tantæ ad Tumulum tu Libitina satis?

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

*Illa recens nostro celebrata est Carmine nata ;
Defensa & nostrâ est nondum ea nata manu :
Namque uterum gestans fugit Berecynthia Mater ,
Atque per ambiguas cogitur ire Vias.
Insequitur , pressoque legit vestigia gressu ,
Et prohibet nasci perfida turba Deam.
At frustrâ ; fugiens melior Latona Dianam
Enixa est gremio , Delos amœna , tuc ,
Exoniæ Delos ; Divam miserata Vagantem
In stabili gressus figere sede dabas.
Non Regina Tibi fausta Ilithyia vocanti
Astitit , aut Lecto pronuba Diva Tuo.
Quin hastam dextrâ quatiens atque Ægida Pallas
Sola erat in partus Officiosa tuos.
Amplexa est genetrix tanti miracula fœtus ,
Atque orbi talem se peperisse stupet.
Qualis enim soboles , quam multo Numine plena ,
Quæ toto geminas possidet ore Deas !
At licet Huic Cunas variis agitata Procellis ,
Quales tunc poterat , terra Britannia dedit ,*

Non

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

*Non tamen hæc Urnâ fruitur, cineresve calentes
Colligit, aut charo nunc foveat ossa sinu.
O utinam patriâ Princeps tellure jaceres;
Cespes quam mollis, quam levis ille foret!
Sed tanto indignam se præstitit Anglia busto;
Anglia, quæ Cunas vix dedit ante Tibi.
At nunc cura Deûm Gaudentia sydera calcas;
Quæ tantæ exultant pondere læta Deæ.
Nunc tot junccta Tuis Divûm de sanguine cretis,
Amplexu frueris Matris, & ore Patris.
O Animæ! O CAROLI strips dilectissima cælo!
Digna haud sunt tantis secula nostra Deis.*

P. MEWS LL.D.

Coll. D. Jo. Bapt. Præses.

& UNIVERSITATIS

Vice-Cancellarius.

IN OBITU M Illustrissimæ PRINCIPIS

QUæ Patriam poteras Terram, dulcesque Penates
Linquere, & Arctoi Numina læta Poli,
Dum petis affines Terras, & Gallica Regna,
Alteraque & casti mystica regna Thori,
Viderat una dies Gallique, Viroque reductam,
Ad Superos missam viderat una dies.
Plebeiis animis sensim evanescere detur,
Nempe quibus visa est res operosa mori,
Tu tamen unius nondum eluctata dolores
Noctis, & ignoti vulnera cruda mali,
Respuis ambages Fati, pompasque Molestas,
Protinus ad Cœlos Tota, simulque ruis.
Sic, dum Luna solet passu languescere inertī,
Et tardo numerat menstrua Fata pede;
Tota simul perit, attonitumque exuscitat orbem,
Ignotos repetens Fax Medicæa Polos.

Altham Annesley

Hon. Com. de Anglesey fil. sec.
è Coll. Magd.

USque adeò HENRETTAS alias sibi Gallia poscit,
Gallia Depositis tam malefida suis?
Anne hæc Fatorum methodus? Cuique Anglia vitam
Indulsit, Mortis Gallia scena manet?
Cum modò Natales HENRETTA reviseret Auras,
Castraque vicino dantia jura mari,
O si Fraterno moritura hæssisset in Ore,
Si Doroberniacis occubuisset agris;
Quàm melius poterat Fatis Regalibus addi!
Quàm poterat Terrâ hæc nobiliore mori!
Illa STUARTIADUM cadit ultima victima morti,
Jamque ultrâ fatis nil licuisse potest.

Ista

HENRIETTE MARIE Ducissa Aurelianensis.

Ista tamen duri nimium compendia fati
Pensabit Superum fortè benigna manus;
Cum Cumuli Annorum Patri Natisque negati,
Accedent Annis, CAROLE Magne, Tuis.

Rich. Annesley
Hon. Com. de Anglesey fil. nat ter.
è Coll. Magd.

ERgone in æternum furit inclementia fati,
Nostraque perpetuis violantur pectora curis;
Semper & ingrato præstamus jura dolori?
Heu quoties lachrymas, quoties libamus ocellos?
Et querimur miseri crudelia numina Divum?
Post gentis clades, post sancti Martyris urnam,
Et sacræ stirpis mœstissima funera, tandem
Mater obit justæ persolvens debita morti;
Atque expectato decumbit præda sepulchro.
Sed quæ dira manus, quis Te pulcherrima rerum
Eripuit morbus, lethique impura tyrannis?
Quid vitæ impatiens cognati ad limina cœli
Instituis Regina fugam, terrasque relinquis
Præproperâ ereptam stipans pietate Parentem?
Ecce ut liventi pallefcunt Gallica vultu
Lilia, & Angliacis rosa quæ nutritur in hortis
Deciduas mulctata comas, nudum horrida caulem
Ostentat, blandosque ultro dediscit odores.
Quin & squallentes vitiato cespite valles
Graminei agnoscunt fatalia crimina succi;
Cichoriæque graves quævis luit herba querelas:
Nec flos ullus adest qui tristia busta coronet.

At Vos interea fidissima turba Camœnæ,
Pallentes violas, ferrugineos Hyacinthos,
Lilia, puniceasque rosas, & flammea calthi

In OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

Germina, (nec vestrâ certè latet anguis in herbâ,)
 Spargatis tumulis, æterni veris honores.

Et quanquam amissam rapuerunt balnea vitam,
 Diva Tibi, mediisque undis extincta perires ;
 Castali latices Musarum è fonte perenni
 Immortale ferent ævum, & sua damna piabunt.

Georgius Berkley, Georgii
 Baronis de Berkley filius, Ex Æde Chri.

Quod non exilium, non vis manesve Tyranni,
 Nec Gravis ira maris, mollior unda potest ;
 Dic ubi non pontus, jugulent si Balnea, lartos
 Balnea quæ vultus, quæ dare lustra solent.
 Chara fuit nuper CAROLO sua Gallia, & almæ
 HENRËTTÆ, quanquam non sibi, tuta domus :
 Jam nil Galle vales, liventia lilia spernit,
 Et Titulos CAROLUS vix putat esse suos.
 Dum tua componis dispendia, Galle, triumphis,
 Et sortem justâ pendis utramque manu ;
 Non est cur Scarpam jactes aut Nervia rura,
 Regnis non modico milite juncta Tuis,
 Agmina vel peditum vel pompæ tædia, tanquam
 Bis vincenda Tibi Flandrica terra foret :
 Quippe triumphanti plus abstulit una sororum,
 Quàm tua, quam novit terra Britannia dare.
 Non rogo quæ fecit Parcarum, stamina vitæ
 Tam pulchra haud poterat rumpere pulchra manus.
 Gallia quam stupuit, peperitque Britannia, magni
 Cura ducis, CAROLI còrque decòrque Tui,
 Jam post amplexus Dulces, divinæque Fratrum
 Lumina cum flammis juncta, Maria, Tuis ;

Cùm

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Cum jam mille jocos patrios, atque oscula mille
Libârat Dominæ Nympha Britannæ suæ,
Cumque Tuis Morinûm superâsses lumina, rursu
Cesserat & formâ Flandria capta Tuâ:
Flore brevi contenta, refers in tempora Fratris,
Quicquid fata negant Exiliumque Tibi.

Rich. Lauder Scoto-Brit. Hon. Baronis de Haltoun

Fil. natu Max: è Coll. D. Joan, Bapt.

Accipit ergo Pater demissam à Fratre MARIAM?
Quem visat, CAROLUS nec satis unus erat?
Ergo habet & pietas quiddam fatale sororis?
Nec nisi supremum dixerit illa vale?
Sic, legem infenso nuper ponente Tyranno,
Visere CAROLIDA: exitiale fuit.
Sed Tibi tam fuerant teneri præcordia sensûs,
Tam pia, & humanis tacta, MARIA, malis;
Ut, Tua dum morbis violantur viscera, constet
Intereâ tetricas nulla habuisse deas.

Bluettus Stonehouse Baronettus

ex Æde Christi.

Cum jam deplorans civiles Anglia strages,
Lugeret lacrymis quas dedit Ense Neces:
Edita restituit pereuntes filia Turmas,
Totaque Natali Gens renovata Tuo est.
Pax Tibi fatalis, vitam cui bella dedere;
Te Tuus in Fratres, Diva, peremit amor.
Patria in externas nascentem compulit oras
Heu longum exilium jam Tibi visa facit!

Joh. Cullen Baronettus

ex Æde Christi.

OBITU*M Illustrissimæ* PRINCIPIS

ORdire Lessum Melpomene modis
Assueta mœstis, crinibus horrida
Tergo reductis, & cupressio
Funereâ redimita frontem.

Quali recepto Pythia numine
Bacchata cantu carmina reddidit,
Per damna, per tormenta vates,
Dum dederat furor ipse Versus.

Cerno rubentes sanguine Regio
Plebis secures; stricta rebellium
Versata dextris arma diris,
Et rapidas volitare Turmas.

Cervice sacrum quâ cecidit Caput,
Gensque Angla magno vulnere corruit;
Subjecta sævis membra cultris,
Vulturibus rapienda sanctis.

Cerno ruentes (heu nimium pios!)
Longo deinceps ordine filios:
Illic Elisam, Glourniumque,
Auriacum, Auriacamque pulchram:

Quin HENRIETTA exhausta doloribus
Mater, cruento fertur in agmine,
Tardata nequicquam senectâ,
Præproperos glomerare passus.

Defuncta longis CAROLIDUM domus
Heu frustra curis, morte superstita —
Quo tendis ultra? quidve certas
Perpetuas iterare clades?

Sic

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Sic quæ cicatrix corpore faucio
Obducta crevit, per nova vulnera
Exulceratos urget ignes,
Præteritas revocatque mortes.

Aut cum trifulco fulmina sulphure,
Sedere summis Acrocerauniis;
It per remotas terror Urbes,
Incolumes pereuntque Cives.

Dilecta cunctis, sed tibi CAROLÆ
Quæ prima cura est, Occidit, Occidit
AURELIA, intercepta fati
Turbine, præcipitique letho.

Non hâc mariti lege Penatibus
Fratrem remisit CAROLUS Hospitem,
Extrema quando verba traxit,
Et gemuit Rutipina cautes.

Mentire crimen Gallia barbarum,
Et mista nigro Balnea toxico,
Ut possis excusare fata,
Invidiâque levare Divos.

Quæ digna tantis pompa doloribus?
Quive apparatus par querimoniæ?
Suspirium nec præstet Eurus,
Nec lachrymas dabit unda Ponti.

Augustus imo pectore faucius
Hæc rite Frater justa peregerit,
Plebeia spernens damna, Reges
Provocat imperiosa Cura.

J. O. FELL S. . . .

Ecclesiæ Christi Decanus.

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

QUÆ patrio Te Diva soror modo littore visum
Venerat, ah nimium **CAROLÆ** Diva soror,
Eheu diffugiens citò quas discessit in oras?
Eheu quàm longum dixerat illa Vale!
Vela dabat, lætumque hilari mare blandiit ore,
Et dominæ vultus unda imitata suæ est.
CAROLÆ, utrinque suum senserunt æquora numen,
Seu soror Illa Tibi, seu Cytherea fuit.
Imperio sed fida tuo cur paruit unda?
Cur faciles reditus improba fata dabant?
Debuerant pelago tunc incubuisse procellæ,
Unaque tempestas aura secunda fuit.
Namque ubi Gallorum fatales attigit oras,
Conjugis & thalamos Borboniosque lares,
Occidit, attonitumque infandis cladibus orbem
Perculit, & subitâ febre perempta jacet.
CAROLUS exilii tibi crimen, inhospita tellus,
Donat, & antiquæ tristia damna fugæ:
Crudelis tellus, sed clade invisior istâ;
Cum sic detineas est pepulisse leve.

RICH. ALLESTREE

Eccl. Cath. Christi Canonicus

& S. S. Th. Professor Regius.

Impius

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

IMpius in nostro Mavors dum sæviit Orbe,
Et premeret CAROLUM scelerati infania belli;
Exoniæ primùm Lucis prodivit in auras
Æthereas HENRETTA, Patris mulcere dolores.
Hostibus Anglorum coeunt in Fœdera Galli,
Et focias Batavis contendunt jungere Vires?
Obstitit incæptis Regis Soror, Arbitra Belli
Et Pacis, Patriâ diram avertitque Procellam.
Post petit Angliacum vicini præcia Fati
Littus, ut Augusto donaret vota suprema.
Jamque inter superos regnans HENRETTA triumphat,
Vinctaque Cœlesti radiat Diademate Frontem.

Jacobus Hyde Aula B. Mar. Magd.

Principalis, & Med. Prof. Regius.

OCcidit, exequias mœstæ celebrate Camœnæ:
Occidit ante suum Forma, Decorque diem.
Gallica fortè cito gaudebunt æmula Casu
Lilia: de Formâ Lis muliebris erit.
Plures vix Veneres capit unica Sphæra, nec Aula:
Sic quondam querulas viderat Ida Deas.
Æmulus Hic Livor post tristia Fata quiescat:
Jam Forma, & Facies Gallica sola placet.

Johan. Lamphire M. D. Aul. Cero.

Principalis & Hist. Prof. Camd.

A

Vix

In OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

Vix bene ficcatos novus obruit imber ocellos,
Cogimur & tristes rursus inire modos.
Diva, satis nondum est elapsum temporis, ex quo
Prosequimur Matris Funera mœsta Tuæ.
In lachrymas iterum resoluta Britannia, pullam
Induit (heu nondum hanc exuit) illa togam.
Latitiam gemitus perturbant, gaudia luctus,
Dubrin perpetuis ut mare pulsant aquis.
Quin Libitina tuos jam tandem pone furores,
Agnoscit refluas ipsa procella vices.
Usque ac usque precor, longis exercita curis,
Incolumis tandem sit CAROLINA Domus.
Fataque cum pulchram rapuerunt dira sororem,
Ejus vive annos, CAROLE, vive Tuos.

Tho. Lamplugh S. T. P.

Aulæ Albanæ Principalis.

Mitia si spirat Borealis gaudia Mundus,
Et vernant succo germina læta suo;
Sol iterum rediens secum sua lumina portat,
Et luctus agitat quælibet herba novos.
Sic radiat Princeps secum oblatura triumphos,
Quos rapit in gratum terra Britanna sinum.
Occidit heu! nobis, mœstique occidimur Angli,
HENRETTÆ tumulus funera multa dedit.
Ista jacet Daphne, luxataque fulmine morbi,
Creditor hinc lauros deposuisse suas.
Ad Cœlum properans quæ lucida stella micabis?
Nil retinet cursum, Diva Atalanta Tuum.
Non Te tardarunt licet aurea munera Regum,
Meta Tibi Cœlum est, Gallia carcer erat.

Non

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Nunc gemmis decorata Tuis Astra ipsa refulgent,

Principis hinc Umbra est, lacteus ille color.

Quid Gallis agitur? terras Astræa reliquit,

HENRIETTÆ Libram pendula regna premunt.

Alex. Pufsey Proc. sen.

& Coll. Magd. Socius

Quam tristes experta vices das Anglia pœnas,
Dum finem ærumnis fata modumque negant?

Quæ modò dilectam regno Regique Parentem

Flevisti, in luctus officiosa sacros;

Inviçtique Ducis mox exitiale feretum

Spectabas, lachrymis insula merfa novis:

Ecce iterum ad veteres nunc es damnanda dolores,

Accersit fletus regia Nata tuos:

Tam pia, tam claris naturæ dotibus aucta,

Visus ut hanc Divam sit decuisse dolor;

Quam non exilium poterat, nec frangere ferrum,

Nec Patris horrendus flebiliorque rogos.

Omnia debemus bello fatisque severis,

Principibus nostris otia sola nocent;

Pace datâ intereunt: vis parcere Regibus Anglis,

Vis Tu Reginis Jupiter? ergo tona.

Hos tutos præstant clades: Carolina Propago

Semper ab emissio fulmine firma sterit.

Hen. Smith Acad. Proc. jun.

ex Æde Christi.

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

ARdebat Princeps Carolina invisere Regna,
Quà sita terrenis, æthereisque plagis.
Nec mora; natales simulac conspexerat agros,
Et Fratres, patrios qui coluere lares,
Tendit iter reliquam stirpem visura, Polique
Indigites repetit, queis fuit orta, Deos.
Sic Cœlo terræque suum partitur amorem:
Officiosa suis vixit, & occubuit.

Thomas Clifford Eq. Aur. fil. nat. max.

Coll. Reg. Socio-Commenfalis.

INfestus renovet Gallus sua prælia, diro
Si mage fatalis Marte sit ipsa quies.
Non tuus armorum strepitus, vel nominis horror,
Turmarumve ingens pompa, sed aura nocet.
Quippe hæc, ferali Matrem depasta vapore,
(Quem prius accendit, prompta fovere rogum,)
Afflavit pariter funesto fidere Natam,
In Britones gemino funere sæva nimis.
Scilicet invictos experta es, Gallia, bello:
Et quos non poterat ense, dolore necas.

Henricus Smith A. M.

Coll. Reg.

Venerat

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Venerat antiquas HENRËTTA ut Dubridis arces,
Quæ rupes mediis rupibus alta sedent,
Illa licet pronum secum duxisset amorem,
Occupat ipsius munera quæque stupor.
Fraterni primum lætos stupet oris honores,
CAROLE magne Tuos, magne JACOBÆ Tuos,
Et stupet ad facies solâ se fronte minores,
Et stupet ad solis fratribus ense manus.
Quin quamvis magnam fors illi inviderat urbem,
Et nautis tantum tecta probata dedit,
Ut tamen accedat formæque & culmine cœlum,
Jam propior facili certius aure capit,
Audit ut è tanto splendor manet unicus igne,
Vulcanumque virum fida sequuta Venus:
Jamque audita stupet, revocant spectare volentem
Seu sævæ Parcæ, seu mage sævus Amor:
Illa quidem invitò, sed paruit; omnia fordent,
Sed neque tecta illi, sed neque terra placet.
Ergo mihi patriam & fratres fors dura negavit,
Inquit, ut ad tempus durius illa daret:
Sint potius gemini gemino pro fratre parentes,
Pro fratris regno sint mihi regna patris;
Dixit, & ad sedes properè delata supernas
Nec fratres, fratris jam neque tecta stupet.

Hen. Pitfield Gen. Com.

è Coll. D. Joan. Bapt.

INfelix PRINCEPS ! quæ belli prima furores,
Et tenerâ ingratos imbibit aure sonos:
Quæque imitata malum quem Gens sibi Barbara morem
Afferuit, lachrymis, nata, recepta fuit.

B

Vix

IN OBITUM Illustrissima PRINCIPIS

Vix duras acies bellicue effugerat æstus,
Cum tumidis Ponti parvula vagit aquis.
Nec postquam æquoreas ratibus superaverat undas,
Immotâ potuit tuta quiete frui.
Verum illi tandem felicior aura reluxit,
Nec voluit CAROLUM Diva latere suum.
At patrias adiit terras. Quis gaudia dicat
Quanta illic Fratris, Quanta Sororis erant?
Noluit hæc reprimi sors provida, nube futurâ
Noluit his tantis fata minora sequi.
Hinc non amisit, mutavit gaudia PRINCEPS,
Dum subitam eripitur passâ beata necem.

Ferd. Wenman Eq. & Baron. fil. nat. Max.

è Coll. Magd.

FLos Andegavenfis, Britannîâ fatus,
Invisa nimiùm forma, sed casta occidit;
Sic me parabam rursûs ad Threnodias.
Inculta sed verba, gemitus inconditos
Atque ejulatus (qualibus Trojæ rogam
Et lachrymosum Dardani excidium domûs
Plorabat Hecuba) fundit effrænis dolor;
Nec nostra quicquam Musa concinnum potest.
Desiste, Musa; nec aliquid speraveris
Posthæc vel elegans venustumve; siquidem
Isto in sepulchro, cum HENRIETTA, mortua
Omnis venustas, omnis & decor jacet.

Lan. Lake Eq. Aur. fil.

ex Aulâ Cervinâ.

Sancti

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

SAncti filia Martyris verenda,
Alto sanguine procreata Regum,
Quin & CAROLIDUM Soror beata,
Quam magnus titulis Maritus ornat,
Sed quæ plus meritis suis refulget;
Cujus fronte fedet pudor decorâ,
Regnat pectore nobilis sub alto
Majestas, pietate juncta sacrâ:
Et certe ista juvant, at angit unum,
Vitæ pagina quando sat loquuta est
Natales, properata mors fatetur;
Fato & paupere non datur perire.

Jo. Weston Sup. Ord. Com.

ex Æde Christi

EXcipit heu qualis regales Pompa triumphos?
Gallia sic reducis Principis ora vides?
Quam frontis divinus honor, formæque Britannæ
Grande decus? vultus gloria quanta fuit?
Nec talem dedit Ida Deam, non ipsa Lacæna
Talis erat, Divis pulchrior illa licet.
Ipsa superciliis lætum lunaverat arcum,
Ex oculisque faces, telaque sumpsit Amor.
Gallica pallentes demittunt lilia culmos;
Plorat deciduas Anglia mœsta rosas.
Te moriente cadunt utriusque insignia terræ;
Et gentilitium marcet utrique decus.

Rob. Berkley Sup. Ord. Com.

ex Æde Christi.

In OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

HENRETTAM Angliacās nuper pius error in oras
Miserat, & fratrum relligiosus amor;
Reliquias peregrina domūs visisse paternæ
Gestit, & has sacras oscula mille probant.
Provocat irati pretio hoc discrimina ponti,
Nec timet admissæ tædia dura viæ.
Sed malè tuta redit : subiit Clodovisia postquàm
Atria, Borboniæ balnea amata domūs.
Elapfa Oceano, parvâ fit naufraga conchâ,
Et merfa in proprio flumine Nympha perit.
Fama fuit Venerem gravido emerfisse profundo,
Heu denata suo est jam Cytherea mari.

Rob. Cholmondeley Sup. Ord. Com.
ex Æde Christi.

Miramur Gallo subitam non defore classẽm
Qui desperato cesserat antè Mari;
Victrices Flandro volitant dum littore turmæ,
Jam cæpit regno quisque timere suo:
Sed nec classẽm audax, neque enim timet Anglia turmas,
Ingemit at paci, Gallia sæva, Tuæ.
Reginæ Matris natam superinjicis Urnâ,
Regiaque accumulas funera funeribus.
Perpetuâ dormit genetrix sopita quiete,
HENRETTAM mollis, dum lavat, unda necat.
Quis non formidet regionem, ubi balnea mortem
Infertis, salubres & jugulatis aquæ :

Guil. Fennens Gen. Com.
ex Æde Christi.

Ergo

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

ERgo iterum indignos Tibi Carole solve capillos;
Ecce jubet sacræ sexta ruina domus.
Sunt Tibi fatales etiam absque Machaone morbi,
Occidit & medico nil tribuente foror.
Imperio subjecta tuo quum regna reliquit,
Par quibus in reliquo nil videt orbe dies;
Noluit hospitio succedere Diva Minori,
Et reperit cupidi proxima regna Jovis.
Sed neque vulgari placuit succumbere fato,
Nec Princeps tritam carpsit in astra viam;
Quæ periit sine tabe potest migrâsse videri,
Atque ita translatos credimus esse Deos.
Nos tamen indigno comitamur funera luctu,
Icta sonant lassâ pectora mœsta manu;
Nos gemimus nostro foelicia sydera damno,
Nunc primum regnis invidiosa Tuis.
Æquore divisas lachrymæ junxere coronas,
Dividit & curas Gallia mœsta novas:
Nam tota in tantos non sufficit Anglia fletus,
Nec par jacturæ gens erat una Tuæ.
Ah male foelicem numerosâ prole Parentem!
Auxerunt opibus Dii tua damna tuis.
Quam potior nullo foecunda puerpera partu,
Et minor irato meta futura Deo;
Sed tamen accedunt grandi solatia curæ,
Quod potuit soli tanta perire Tibi:
Scilicet immodicis debetur gloria damnis,
Et minor est, potuit qui minus esse miser.

Jo. Baber Equit. Aurat. fil.

sup. ord. Com. ex Æde Christi.

C

Ut

In OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

UT venit extremis dare iussa HENRETTA Britannis
Extrema; (Heu! CAROLO non ita visa suo;)
Altius immenso subsultant Æquora Ponto,
Nempe agitant pulchrâ mole superba Choros.
Ponte refer placidos, quos nunc gero, perfide Vultus,
Nulla Procella tuos, non Ruga fulcet, ait.
Ad CAROLUM, O Fluctus, propero Vestrumq; Meumq;
Parcite dum propero, Mergite dum redeo.
Agnorunt Domini Nomen, Venerémque loquentem,
Tuta per has, dicunt, ito, redito Vias;
Ni discedenti geminent suspiria Ventos,
Anglicus aut nostras augeat Imber Aquas.
Cedentem Luctu nullo, Gemituve sequuta est
Anglia; sed, Lachrymas posse nocere, dolet.
Constantes Venti manserunt, Æquora fida;
Ultra hæc oh! fallax Gallica terra fuit.
Proh Pudor! à nostro discas vel Gallia Ponto,
Mitior ut Fontes impleat unda tuos.

Jo. Trevor equitis aurati Fil. natu Max.

Coll. Mert. Commens.

Nomine cur vano terrestria numina reges
Dicimus, & magnos fingimus esse Deos?
Queis neque mortales fas est producere cursus,
Nec vitæ longas dat Libitina moras.
An quia sydereas repetunt cœlestia sedes,
Affectatque suos lucida stella Polos?
Omnis an invisa est superis humana potestas,
Altaque fulmineo Jupiter igne petit?

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

O CAROLI domus infandis exercita fatis!
Placabit læfos Hostia nulla Deos?
Sic immortales diis immortalibus iræ?
Cœlestesque animos ultio sæva premit?
Jam belli strages fas est ignoscere Fatis,
Hoc levior damno pestis & ignis erant.
Fama erat & nuper Te febre JACOBÆ teneri;
Reliquiis sacræ parcite Fata domûs.
Nunc saltem fervate lares, & dempta forori
Et CAROLO & Fratri nectite Fila Deæ.

Carolus Morley superioris ordinis

Commens. ex Æde Christi.

S Cilicet occidimus; properent cum funera Regum,
Expectet mundus fata suumque rogum.
Vix dum MONÆTI magnam deflevimus umbram,
Postulat en! lachrymas Diva sepulta novas.
Quam cito diffugiunt pereuntis gaudia Pompæ?
Quam gravis illustri pallor in ore sedet?
Cum freta transfret straverunt Naiades Æquor,
Imperiumque tulit ventus & Aura Deæ;
Terra dat incolumi fatales noxia Lymphas,
Accenditque faces fons, Libitina, tuas:
Secura æquoreas transvecta est Navibus undas,
Interimit reducem sævior unda Domi.

Chr. Guise Bar. fil.

ex Æde Christi.

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

E Sse ferunt Triplices Parcas , & Tela trifulca
Irato interras sapius acta Jove.

Dum rapit HENRETTAM cita mors, MONKUM, atq; MARIAM,
Tres merito Fati credimus esse Deas.

Novimus experti nimium Jovis Arma Trifulca,
Heu! nimiam accepit Fabula dira Fidem.

Jo. Codrington Armig. Fil.

Coll. Mert. Com.

Qui Ducis extincti damnum modo flevimus, Anglos
Foemina jacturâ nunc graviore ferit:

Nunc potius Regni vires cecidêre Britanni,
Hæc condit tumulo plura Trophea suo.

Is vultus fuit, ex Oculis ea tela micabant,
Non Anglæ quondam plus potuêre manus.

Majorum illustres repetis formosa Triumphos,
Auspiciisque iterum Gallia victa Tuis.

Quæque armis se Virgineis Aurelia jactat,
In titulos cessit, Magna Ducissa, Tuos.

Quam fuit hæc nullâ Victoria clade cruenta,
Nec Tibi stare Tuâ debuit illa nece.

Ut certos nimis & subitos Mors dirigit ictus?
A formâ hoc poterat sed didicisse Tuâ.

Tho. Pelham Bar. fil. nat. Max.

ex Æde Christi

HEN-

HENRIETTE MARIE Ducissa Aurelianensis.

HENRIETTA pridem juncta Gallico thoro,
A sedibus divulsa natalis soli
Interluentis per freti divortium,
Haud abnuendam CAROLO ciet sitim
Cœleste Germanumque visendi caput:
Ut per gemelli, plus minùs, lustri moras
Nostratibus dirempta terris, & procul
Abjuncta, nostrum denuò in visum data
Bearet oras hæc. Sistit illicò
Se Diva Dubri, puppe conscensâ & Salo
Transnavigato, seque in occursum rapit.
Tum quantus ardor gliscit in præcordiis,
Quam suavis intùs gaudii ingentis tepor
Augusta mulcet pectora, atque jubulum
Omnes in artus incito fluxu vehit!
Dum mutuis aspectibus frui datur,
Oculosque Cæsar, quæis simul terram solet
Quæis temperare & suevit immensum mare,
Illosce dilectæ Sororis detinet
In vultibus fixos; vicissim Divaque
Quo spargit & diffundit obtutu diem,
Phœbique mactat lucem & illustrat jubar,
In ore Fratrum permanet: strictâ fide
Dum dextra dextræ innectitur: dumque in sacris
Amplexibus vix non juvat liquefcere:
Dum mutuis affatibus dant in vices
Redduntque, ducunt & rependunt, attrahunt
Spirantque amores hinc & inde innoxios.
Nec corda certè possit explere affatim
Congressus iste, aut ora lassari queant
Tuendo; vellent neutiquam discedere,
Nec experiri denuò graves moras

D Absentiæ,

In OBITUM Illustrissima PRINCIPIS

Absentiæ, quæ distineret, invidæ;
Et littorum discrimen interponeret.

At quò recedis? quove tam cito gradu
HENRETTA tendis, deferens nostros lares
Tuosque? fas sit longiùs paulò frui
Ingente Divùm munere & grandi bono.

O! triste ridens & renidens perfidè
Maligna fors, quæ gaudium tanto malo
Vulcre pensas; & miserrimâ vice
Subitâque rerum, vel favens nimis fera
Frontem serenam, spes opimas dum geris,
Atque interim nos per cuniculos petis
Tractu latenti: Temporis læti brevis
Usura quantis foeneratur lachrymis
Luctûs acerbi! displicet magno nimis
Foelicitas concessa, & empta tam gravi
Mercede. Verùm cerno quæ leges fient
Queis subsumus; seu sit potestas hæc Deùm
Operta, fati sive sit Numen; nihil
Haurire puri ex hiscè sordibus datur;
Cum melle fel miscetur; adduntur bonis
Lætisque rebus tristitia; insuavis dolor
Non dividendus stat voluptatis comes:
Numquam perennat prosperus rerum tenor;
Ut cum sereno sternitur vultu mare
Mox turbo nigrans glomerat & fluctus rapit,
Imisque summa admiscet horrendo impetu.
Hæc vera vitæ est indoles hujus: Nihil
Adesse fausti possit & lucefcere,
Evanidæ quin sicut exit flammulæ
Lux parva quando arente pascitur strue,
Sic avolat cursuque veloci fugit.

HENRIETTA MARIE Ducissa Aurelianensis.

Sed & querelæ hîc anfa præbetur nova :
O Coelites , dum fatagitis procudere
Tam grande damnum , & Gentibus binis grave ;
Quinimò Mundo funus hoc molimini ;
Si non Cometæ luridæ , & tristes minæ
Mali imminentis debuère nunciæ
Præire (quanquam & debuère , & par fuit
Fax coelica adluceret ut tali rogo)
Cur lentiori non gradu proceditur ,
Mundumque sensim tardus invadit dolor :
Cur appetentis nulla morbi nos parat
Cunctatio perferre luctus integros ;
Sed morte totâ premimur **HENRIETTA** simul
Atque in stuporem derepente vertimur :
Fortè illa sancti Claudii Sedes luis
Tabem malignæ traxit , aut diri ominis
Sævive fati quidpiam clausum tener ,
Ex quo scelestæ excetra , feralis latro ,
Satelles Orci certus , infandum nefas
Aggressus , omnem sole Galliam suo
Et Rege regnum vulnere immani exiit ;
Sanctoque turpem purpurans acinacis
Cruore , pestem fixit in fonti solo
Lustrare quod non ulla possint februa.

Nic. Horsman S. T. B.

C. C. C. Socius

IN OBITUM Illustrissima PRINCIPIS

CLARA nimisque diu CAROLINIS busta, Tuosque
Nunc luimus tenues, CAROLE PRIME, rogos.
Bellorum sed eant gemitus; Nos funera Pacis
Flemus, & hîc cineres conglobat urna sacros.
En, fatis absumpti ad mortes revocantur ocelli
Regnorum! Populis Diva duobus abît.
Occidit in varios vario pro Nomine luctus,
His obit HENRETTA, his Magna MARIA cadit.
Principibus Regnum nec Vivis sufficit Unum,
Exequiis locus His nec satis unus erat.
Anglica gens undis tegit Hanc & Gallica terris,
Non habuit fittas inde vel inde genas.
Hâc Animâ Virtus Pudor atque Modestia vixit,
Non tamen in tabulâ pulchrior ulla Venus.
Hoc & Amor Pietasque jacent quo HENRETTA sepulchro,
Dignior at Cœlo tota MARIA suo.
Hæc Soror Hæc CAROLI REGIS; Quid plura requiris?
Nunc doleo, CAROLO MARTYRE nata fuit.

Sam. Everard A. M.

Ex Æde Christi.

SEMPER idem? repetuntque Angli sine funere funus?
Ah nimis in geminos prodiga terra rogos!
Tam cito? nec monuit Britannica regna Cometes?
Aut maris & refluâ piscis anhelus aquâ?
Tu piscis, jactata mari, Tu, sancta, Cometes,
Enarrans propriam non minor ipsa necem.
Gaudia quid frustra simulas, luctusque reducis.
Quid fratrem infelix decipis usque soror?
Quid fugis ah! patrias quid tam citò deseris-oras?
E patriâ in patriam scilicet ire cupis.

Guil. Stafford Gen. Com.

E Coll. D. Jo. Bapt.

HENRIETTÆ MARIÆ Ducis Aurelianensis.

قصیده برویات یافتمن عالیوزن خادم هنریتمه مریم
یکانه خواهر پادشاه انگلیسی و نیز
زن عالیجناب خان اوربلیه،

اندیشه من از جای خون کرفته
برای زن که اندر مرده کان رفته
منبع اشک برای مرگی آن روان بان
سیلاب نتوان شست غصه اریان
قالی کمال نمودار هنر
زیبای دنیا و شادی الاخر
درار وقت بخت ما روی نکشان
این کل خوشبو ناکاه از باغ افتان
خازنهای این جهان باز پس گذشت
و پرستاران دارن حوران بهشت
لحم الافلاک همیشه کوش زند
هرگاه بافرشته کان سرود گوید
آنجا عزت آن بیکان باشد
باشان مادی آنجا خراشند
برای خون منزل جاویدانی ساخت
سرای آسمانی آن سرافراخت
بجایگاه جاوید پیشروی کن
کاشکی مارا همان پیروی بدن،

Thomas Hyde A. M. è Coll. Reginae, &
Protobibliothecarius Bodleianus.

IN OBITU M Illustrissimæ PRINCIPIS

Discordes animos contermina littora præbent
Nectendos vinclis vix Hymenæe tuis.
HENRETTÆ thalamos cum traderet Anglia Gallo,
In Natâ visa est bis repetita Parens:
Principibus funesta nimis sed Gallia, utramque
HENRETTAM, & nostram perdidit, atque suam.
Flevimus Auriacæ manes: & gaudia nostra
Tessellata nimis signat utrinque dolor.
Vidimus Hanc raptam: morbillis languit illa;
Debitus hinc luctus preffit, & inde metus.
Quàm parcè donant superi! mox sospite Natâ
Mater obit; pariles sic agit urna vices:
Cœlo etenim fœlix nimium gens utraque visa est,
Si modò terra Deas ceperit una duas.
In furias versæ parca nova vulnera figunt,
Ansam Mœroris suppeditantque novam.
Amplexus inter medios, mediosque triumphos,
HENRETTÆ præbent Gaudia & ipsa necem.
Anglia sic luctûs fluxum patiturque refluxum,
Æstuat à Lacrymis insula nostra suis.

Dan. Hartford A. M.
Coll. Magd. Soc.

Dum procul in noctem fugias, tristesque tenebras,
Et condas nitidum, quale erat ante, jubar;
Aspice quàm mœstum declinant lilia vultum,
Et pulchram lugent omnia pulchra Deam.
Exorere ergò; Tuisque novo splendore refulge:
Quâque voles cœli parte micare, mica;

Cedit

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Cedit Luna Tibi, cedit Virgoque Venusque,
Et cedit Cathedram Cassiopæa Tibi:
Nevè opus est aliis præter Te, Lucida, Stellis,
Clarior es nitido scilicet una Die.

Ad Regem.

In cœlos properat dum Regia, CAROLÆ, proles
Vestra, Tibi regnum gratulor usque novum;
Dum Mater, Fraterque tenent, Pater, & Soror astra,
Et genere est cœli Regia plena Tuo;
Dicetur magnum mutato nomine cœlum,
Aula Jovis pridem: nunc CAROLINA Domus.

Fac. Fecit A. M.

ex Æde Christi.

Hic violas consperge, rosas huc ferto viator,
Fiat & iste lapis, qui teget ossa, levis.
Hic defuncta jacet, cui, regia, docta, decora,
Tres famulæ fuerant, Juno, Minerva, Venus.
Juno, Minerva, Venus, dabat Huic Venus æmula formam,
Ingenium Pallas, Juno ferebat opes.
Singula si secreta Deam fecere, quid illa,
Cui data sunt summo singula juncta gradu?
Palladis ingenium longè superavit, opesque
Junonis, formâ cessit & ipsa Venus.
Hinc violas, hinc tolle rosas, & victima detur;
Thura fer, huic nostræ sit lapis ara Deæ.

Johan. Hilton

è Coll. Reg.

E 2

Usque

In OBITU M Illustrissimæ PRINCIPIS

LUMINA virtutum duo nostris dantur ocellis,
HENRICUS frater, mox HENERETTA Soror;
Mas alter sexûs totius gloria, nulli
Altera cedebat foemina juncta Viro.
Vix attingebant Phoebus, Phœbéque nitorem
Plenum, subtraherent quin citò utrique suum.
Alter erat cœlebs, quo non cœlestior alter,
Altera honestavit, liquit & illa torum;
Non vulganda diu quæ perfectissima terris,
Cœlestes animæ fidera summa petunt.
Tantum illuxerunt, admiraretur ut orbis;
Mox fursùm, in terris ne colerentur, eunt.
Digno CAROLIDUM nunc aptius orbe locantur:
Assidet hæc Matri, jungitur ille Patri.

ΦΕῦ πένθη ΜΑΡΙΑ, πένητ' ὡς τῆς Βασιλίσσης
Ἀγλακῆς κλύτον, τῇ ΜΑΡΙΑ τ' ἔπειτα,
Ἦν ζῶσφι δρεπάδυσεν ὄλως, ζῶσα πῆρεν,
Μητέρα τοίαν εἰ μακρὰ λίποι θυγάτηρ.
Πρὸς Δῖαν ΜΑΡΙΑΝ ἢ πρότη φεύγει ΜΑΡΙΑ;
Δότινα πρὸς πρότω· παμμάχους ΜΑΡΙΑΙ.

Tho. Fowkes S. T. B.

Ex Aulâ Gloc.

USque novis methodis torquet solertia Fati,
Et miseros variis impetit usque modis?

Nunc Epicureæ satiata est ganea mortis;

Et certè visa est ingeniosa fatis.

Salvo etenim summæ fraterno pignore stirpis,

Haud est, quod fatum, quod dolor alter agat.

R E G I N A, **A U M A R L U S** cefferunt debita fato,

Nec scissa, at tractu stamina rupta sua.

Pestis, Bella, Ignis, miseri praeludia luctûs,

Solùm venturo prodroma damna malo.

Aufuri majora isthæc tentamina fati

Quidni de instructâ commonuere manu?

Jamque simul consulta legit fragmenta doloris;

Omnia in Hâc Unâ chara trophæa videt.

Ruminat antiquas cædes quasi gutture longo:

Unica par tantis cladibus Illa fuit.

Utpote compererat nos deflevisse minora

Damna fatis, luctu funeribusque pari,

Et doluisse feras lachrymis rivalibus artes:

Cedimus; hoc primò funere victor erit.

Jamque triumphatas liceat jactare Camœnas,

Quæque dolent se non posse dolere fatis.

Castâ Anima ignoscas nobis suspiria, nostros

Defectus lachrymis hisce piare licet.

Et liceat, Rex Magne, sacros violare profano

Officio cineres, & sociare Tuis

Vel gemitus nostros; cum participamus honores,

Secretò fruimur deliciisque Tuis;

Num licet esse pio lachrymarum foedere junctos?

Subjectus juxta ac gaudia nostra dolor.

Ah, quòd solvendo nosmet suspiria justa

Non sumus, ut restent nulla relicta Tibi!

Tho. Hodges A. M. Coll. Bal. Soc.

In OBITUM Illustrissima PRINCIPIS

Pæfica dum repetit doctos Academia luctus,
Et fluit in numeros Magdala musa pios:
Dicite cur lachrymas petitis, mea turba, relictas?
Fletibus & resonant omnia? Phœbus ait.
Scilicet in mortis mea festa abiêre triumphos?
Certabit lacrymis æmula quæque cohors?
Quæ vigiles oculos, Libitinæ ex æde recentes
Dicite, quæ clades ad nova pensa vocat?
Serus & alter ades quam quem mea vulnera poscunt:
Irrita jam Medici Numinis ipsa salus;
Rettulit Alma Parens: tuleris mihi carmina frustra;
Infera ni poterint flectere regna modis.
Orba licet quereris tibi vota, Theatra togatis,
Quoque semel risu ludis, abesse diem;
Ipse reus noxæ Phœbus; cui summa potestas
Herbarum, & medicâ pocula ferre manu.
En jacet ambiguo CAROLIS mea strata duello,
Quod tua non prohibens herba tulisse rea est.
Fœdati hinc vultus, hinc intus & in cute luctus;
Atraque Cæsareis otia facta malis.
Frangere leve calamos & scinde Thalia libellos,
Illicet; HENRËTÆ turba litanda rogo.
Castalis unda, piæ lachrymæ; furor Entheus, iræ;
Musa, Panegyrico Diva colenda genu.

Barn. Long A. M.
Coll. Magd. Socius.

Siquid

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Siquid adhuc superest lachrymarum funere multo
Fontibus exhaustis, five auxiliaribus undis
Instauret fractos, aut Isca, aut Sequana luctus;
HENRIETTÆ in sacros cineres mœsta Anglia totum
Eroget, & tandem siccos effundat ocellos.
Fatorum obruimur rabie, nostrosque dolores
Nulla catenatos levat intermissa voluptas,
Sed nova contiguus ducuntur funera pompis.
De Magno **HENRICO** genitæ post fata, Ducisque
Invicti Exuvias, Veneris Mors Funere gestit;
Lascivas patimur Parcas, lususque Sororum
Invisâ **HENRIETTÆ** rumpentûm stamina dextrâ.
Sicubi maturos gelidæ tetigêre pruinae
Fructus, & validi prostrârunt robora venti,
Mox Floram invadunt, Lascivi & munera Veris
Lilia, purpureas Violasque, Rosasque reportant.

Ah requies secura parum! prope non piget istos
Jam revocare dies, Furiis quum plena caterva
Zeloque Eumenidum tortos vincente colubros
Ferales per Regna faces circumtulit, & quum
Regina extremi fugiens ad limina Regni,
Isca, tuo sacrum est enixa in margine pondus,
Instaurans uno partu civilia damna:
Jam misera invidiæ sint belli tempora, siquam
Ista dedere Deam, Pax perfida Marte rebeli
Sævior eripiat mediæ inter gaudia vitæ.
Quas patimur clades, per quæ compendia fati
Perdimur, infoelix Te testor, Gallia: Divæ
Quantus erat vegetis animus maturior annis?
Quæ pietas? quàm castus Amor? quæ gratia formæ?
Augusto qualis Majestas sedit in ore,
Agmina sensistis procerum mirantia, quotquot

In OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

Victrices oculi posuerunt jura subactis.
Agnorunt Divam, & Fraterna per æquora cursus
Securos præstant spirantes blandius Austri.
Æquora fenserunt, Dominæque imitantia formam
Deposûere minas, vetulo nec Tethyos ore
Ruga erat in toto; Nymphæ attonitæque per altum
Deducunt celsam ad plaudentia littora puppim.
Hicubi Diva Vale CAROLO breve dixerat; Eheu
Extremum! Caleti ad malefidas appulit oras
Tuta, stygem passura suis mox naufraga Thermis.
Gallia, gens meritò miseris invisa Britannis,
Quantisper nostrum petis infatiata cruorem,
Divarumque tuam foedabis sanguine terram?
Quæ tibi sufficient lustrales, Clodia, lymphæ?
Balnea, queis vestras fontefve piabitis Undas?

Guil. Hopkins A. M.

ex Aulâ B. Mar. V.

NEC querimur Lachesis: mors obsequiosa videtur,
Parcarumque Rigor transit in officium.
Scilicet exosam moriendi Toedia, Cœlo
Maturam subitò restituere Deam.
Non æquum, ut tristes Tantæ sua Regna petenti
Fata struant morbo languidiore moras.

Jo. Mill A. M.

è Coll. Reg.

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

SICCINE fata premunt non exoranda STUARTOS,
Sydereumque genus mors fine fine rapit?
Innumeras quondam Domus eluctata procellas,
Flamine jam nullo sollicitata ruit.
Stemmatibus ecce Arbor ramis stat nuda recisis,
Quæ pulchras regnum sparsit in omne comas;
Et citò cum cunctis terram petet alta trophæis,
Exarment tristes ni pia vota Deas.
Multæ domus vestræ repetitaque funera claudit
Mors Tua præpropere pulchra DUCISSA die:
Conturbatores luctus! exhausti ocellos,
Ebibit & fletus plurimus ante dolor:
At non hîc lacrymas oculos Tua funera poscunt,
Jam quemque ingrata tædia lucis habent:
Cum subeas umbras rerum pulcherrima nigras;
Quis jam solliciti luminis usus erit?
Quam secreta Tui latuerunt semina morbi?
Pax micat in facie, prælia pectus habet;
Urgetur fallax à morte cuniculus intus,
Arx non suspectâ clade superbit ovans;
Jam verò sparsit quantas accensa ruinas,
Strage oppressa tremunt cum duo Regna gravi:
Imperium quondam minùs hæc rivalia fecit
Quam Tu quæ luctus mortua utrisque cies.
Quale pii moriens dederas jam pignus amoris?
Claudit & extremos gloria quanta dies?
Belgarum domitas tendit dum GALLUS in Urbes,
Et secum Comites agmina mille trahit;
Dum gens victa nitet gemmisque auroque superba,
Raptoremque suum jam nova nupta colit;
Tunc ubi visa pares ageres formosa triumphos,
Et Flandris victor non minor ipsa fores;

IN OBITU M Illustrissima PRINCIPIS

Per mare turbatum ventis, sævasque procellas
Fratris in amplexus non inhienda ruis.
Hinc Tua secretum traxerunt pectora vulnus,
Dum CAROLI rediens littora ponè vides.
Intestina crepat fatuus corrupta Chirurgus,
Cum gravis exedit viscera mœsta dolor.
Triste decus magni quàm funeris Anglia vellet?
Jactaret tumulum non magè Creta Jovis:
Gallia habet tumulum, lachrymas nec respuit æquas,
Squallida fit luctu nec minus illa suo:
Quam tristis Galli solium est inhonoraque sedes,
Ornatum & lumen perdidit omne suum.
Pene fuit tanti sacræ miracula formæ
Nescisse: orbatis tam cito rapta fluunt.
Sic quondam in Cathedrâ rutilanti Cassiopææ,
Cum stella emicuit lumine pulchra novo,
Victa coruscantem stupuerunt sydera Sedem,
Prætulit & Solio maxima Juno suo.
Sed subitò attonitis lux mira evanuit astris,
Et facta est pompâ vilior illa novâ.

Guil. Owen A. B.

Ex Æde Christi.

Quæ

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

QUæ modo præbebant geminæ spectacula gentes,
Et Dubri cultus explicuere suos:

Nunc luctus certamen habent, gens utraque fatum
Horret, & infano victa dolore stupet.
Sola queri nec damna licet; quo vulnere fati
Occidit, & cœco turbine rapta Dea est:
Cœlo tacta suo Divûm sic Tempia laborant,
Nec sibi, nec superis profuit Ara suis.
Magno sacra Jovi rapido sic fulmine Quercus
Corruit, Æthereo congeriturque rogo.
Communi nec forte mori nec vivere fas est
Principibus, Superos & sua fata trahunt.
Perpetuos luctus testatur Purpura Regum;
Quæque humeris fulsit stella, Cometa fuit.

Sam. Benson A. B.
Ex Æde Christi.

POMPAM funeream tandem celebrasse videtur
Mors, ovat & victis, Matre, Sorore, Duce.
Quæ fati rabies, fatiat quam sola superstes
Invisi CAROLI chara MARIA Soror:
Angligenas linquens, vix Gallica littora vidit,
Cum vocat ad luctum Nuncius illachrymans.
Siccine tam subito marcescunt gaudia nostra:
Atque decus sexûs mors inopina rapit:
Lugeat HENRETTAM gens Gallica mœsta MARIAM,
Lugeat & damnum Terra Britannia Suum.
Quas conjunxit amor duplici modò foedere gentes,
Jam duplici nexu junxit & ipse dolor.

Tho. Dixon A. B.
è Coll. Reg.
G 2 Flete

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

Flete nurus, plenoque remittite fræna dolori,
Solamen luctus maximus ipse sibi est;
Sit capitis neglectus honos, maciesque genarum
Pictrice indigeat (nec sibi poscat) acu;
Exigis indicium hoc Tibi *DIVA HENRETTA* doloris,
Solaque par pulchræ victima Forma Deæ.
Prodiga fors formæ raro est ubi prodiga regni,
Splendida nec capiti juncta Corona pari est;
At quodcunque Tibi Dea præbuit ornamentum,
Sis Juno quamvis, & Venus esse potes.
Talis eras, primò tenuisset si casa natam,
Digna ut tunc Cypri vel videre throno:
Hinc reor eximiæ nimium Venus æmula formæ,
Armavit lymphas in Tua fata suas.
Tanta jaces, tantæ & restant vestigia formæ
Nulla, sepulchrali sint nisi flore Tuo:
Nam tumulus viles Tuus aspernabitur algas,
Producet similes & cinis ipse sibi.
Siccine mors semper Romanum imitata Tyrannum,
(Ah Tibi quis Medicus, quis rogo Brutus erit?)
Non viles algas sed summa cacumina florum
Qui Regum gestant nomina, falce metis?
Non opus est mórbus si funera quarta parabis,
Ipse dolor nobis tunc vice pestis erit;
Et qui sustinuit vix fluctus nauta priores,
Viribus occumbet, trux decumane, Tuis.

N. Jones A. B.
Ex Æde Christi.

Angliacum

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

ANgliacum celeri liquisti remige littus;
Heu ! nobis remanet nil nisi triste vale.
Ipse, salutato CAROLO, jam sidera scandis,
Coelitibus narrans, quam benè sceptrum tenet.
In cœlum, vellem, lento pede fera redisses,
Astræâ justis non eguere Poli.

Rich. Cooper Comm.
Aulæ Magd.

QUæ modò per Gallos Britonumque inuenta per oras
Lætificum populis sparsit ab ore diem,
Et se communem Genti divisit utrique,
Et tulit hinc plausus hospes & inde redux;
Ambobus nunc rapta dabit certamina luctus,
Et communis erit regni utriusque dolor.
Heu nimis ante sibi felix gens utraque visa est,
Inque vicem pariter nunc miseranda sibi est.
Hospitio indulgent Angli, causisque morandi,
Invidit Gallus tædia longa moræ.
Illa diu incerta est, quos vel fugiatve petatve,
Hinc dum Fratris amor, Conjugis inde rapit:
Coelum intercessit, cognataque turba Deorum,
Fraterque, & simili sorte perempta Soror.
CAROLIDUM agnosco fatum ! quibus unica vita est
Exilium ; patriam tangere velle, mori est.

N. Perkinson A. B.
ex Aulâ Cervinâ.

H Armis

In OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

ARmis, Britanni, solvite brachia ;
Pugnare Gallis jam lacrymis decet :
Quos martiis vicistis olim,
Foemineis superate telis.
En ! en ! latentes quàm gemitus cient
Sacra HENRIETTÆ funera ? quàm juber
Hæc pompa regnorum popellos
Esse simul miseros duorum.
Angustâ in urnâ est, floruit Anglia
Quâ prole foelix, Gallia conjuge:
Correptus est (Eheu !) eodem
Funere flos utriusque regni.
Sed post MARIÆ fatâque GEORGII,
Quis posse tantum crediderit malum
Restare ? quis sævire rursùm
Sic potuisse deos feroces ?
At Musa tandem siste, precor, gradus ;
Divinitatem cur meritæ invides ?
Cur HENRIETTAM Patre dignam
Numine vis Patrio carere ?
Nil hujus unquam foemineum fuit :
Humana spernens transit in Deam ;
Intérque majores utroque
Incolumis fruitur Parente.
HENRETTA, cœlis addere cur novam
Stellam moraris ? nullâne cernitur ?
Mortalibus virtus ocellis
Diva polos petit altiores.

Fo. Gwilym Schol.

è Coll. Magd.

Gallia

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

GAllia, Terrarum Proteus, quæ versat in omnes
Se, Moresque, habitusque novos, Anglisque imitandos
Longum præscripsit, Parcarum denique jussu
Vocibus infautos his est affata Britannos :
Exue jam varios, versatilis Anglia, mores,
Æternum lugens pullatâ veste senescas,
Vulnere dum crebro, triplici dum funere plangis,
Tergemino lessu nulla intervalla resumens.
Victima multa tua est; non sufficit una voraci
Trux libitina gulæ, funus non sufficit unum.
Dum vix lethali Mater requiescit in Urnâ,
Dum vix extincto jacet ALBEMARLIUS igne,
Heu ! nova consurgit ferventi pulvere flamma,
Et quasi funereus, lacrymis vim sumpserat ortam,
Altiùs elatis efflammat viribus Ignis.
Ictibus injustis Lethum implacabile gaudet,
Præteriensque casus humiles, inopumque tabernas,
Sola hodiè Regum præcellsa palatia pulsat.
Enervis dextrâ mendicus computat Annos,
Dum præmaturâ Princeps occumbit in herbâ,
Gallorumque decus, Britonumque, STUARTIA Princeps :
Quam retinere diu, nec Gallia, neve suorum
Vota Britannorum, potuere, nec ipse Mariti,
Nec CAROLI, amplexus; quoniam pia Mater ad Oras
Æthereas præeuns, Patris invitavit ad Aulam.

Tho. Lesley Schol.

è Coll. Wadh.

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

S Acras nondum animas sentit, manesque STUARTOS,
Numinibus tantæ Gentis onustus, Atlas?
Non sic Herculeo tremuit sub pondere cœlum,
Ut cum ingens Patris venerat umbra Tui:
Ut cum mirandus gravitate & mente profundâ
Frater, cum Mater, cum Soror astra petît.
Cœlo aliquis, veteri deserto numine, cedit,
Te, PRINCEPS, lätos ingrediente polos.
Seu decor ille animi, fuerat seu clarior oris,
Dignus & ille deâ est, dignus & ille deâ.
Cum Tibi tam pulchram dederat Natura figuram,
Cognovit, quali prædita mente fores;
Tam decuit formam pudor, ac Tua forma pudorem:
Quod Tu Naturæ, debuit illa Tibi.
Improba cum fati Te vis in balnea traxit,
(Balnea si mortis causa fuere Tuæ)
Tanta per auratos effulsit gloria fluctus,
Quanta nec in sacrâ quæ lavat unda Deos.
Te certè Eridanus, Diis admirantibus, amnis
Volvit in attonitis, ipse superbus, aquis.

Joh. Rogers
è Coll. Magd.

A ugusta Princeps, cur superos petis,
Ac si hîc placeret post CAROLUM nihil,
Conferre nec possent quid ultra
Inferiora Tuis ocellis?
Vicere pectus tantane Gaudia
(Habent dolores gaudia nam suos)
Hinc inde cum Fratres videres
Regnaque nunc Tibi tutiora?

Sic

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Sic graius olim filiolos fenex
Lætos coronis vidit Olympicis,
Sibique sicut prorsus impar,
In mediis cecidit triumphis.
Matura cœlo, debita fidera
Poscis; MARIÆ facta coambulo,
Seu versus Australes rotetur,
Arcadis aut Borealis, oras;
Inde imperantes ordine CAROLOS,
Et sceptris feris fixa nepotibus
Videbis: Hinc genti perennes
Polliceare Tuæ secures.

Tho. Kinzley Schol.

è Coll. Magd.

Anglia fusa diù lachrymarum gurgite pleno
Submersa est, gemitus dat recipitque novos.
Augustæ sacram Matris desleverat Urnam,
Jâmque HENRETTA Tui tristia fata gemit.
Fœlix, ô fœlix proles Plebeia, cruore
Non nisi Regali mors satiata rubet.
Viderat antiquos cineres HENRETTA Parentis,
Ingratas potuit ferre nec ipsa moras.
Marcescunt virides succiso cortice rami,
Arbore percussâ sic periêre comæ.
Fama refert Illam, cùm sese laverat undis
Perspicuis, animam deposuisse suam.
O quam sancta fuit ratio hæc ignota lavandi!
Purgari voluit provida, deinde mori.

Gabriel Baylie Soc.

è Coll. D. Joan. Bapt.

I

Anglia

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

Anglia mœsta tuas & Gallia funde querelas,
Defleat & cineres utraque, Diva, Tuas;
Æquum erit ut clausos gens lugeat omnis ocellos
Qui poterant omnes exhilarâsse prius.
Talis eras, tantum formæ decus atque coloris,
Cum dederas patriæ tristia vela Tuæ,
In Proceres tantos egisti, pulchra, triumphos,
Vix fratri imperium quam Tibi majus erat.
Sed nec forma Tibi, nec tanta potentia longa est,
Sævior exercet mox libitina suam,
Et Regem invictum vincens, populumque potentem,
Vultu in sollicito regnat ubique dolor.
Squallore obtegitur majestas Regia, quali
Dum jacet in tumulo clausa MARIA suo,
Mœstitiæque aptos dum quærit ubique recessus,
Credibile est quercum nunc quoque velle suam.
Si tamen esse potest socios habuisse doloris
Solamen, luctus CAROLE mitte tuos;
Orbem nempe Tuæ ut complevit Fama Sororis;
Complebunt gemitus, & simul Astra petent.

Job. Taylor
ex Æde Chr.

Nunquàmne cessent funera Regiæ
Ploranda Gentis? funera Gallicis,
Mœstisque nostris Anglicanis
Nunc solito renovanda planctu.
Nexus amoris discute Gallia,
Fœcunda morbis Terra Tyrannicis;
Fœcunda nostris & ruinis
Non propriâ miseranda Peste.

HIN-

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

HENRETTA nobis occidit, occidit,
Sopire lites nobilis artifex;
 Quis vultus unquam unire gentes
 Doctior, aut sociare corda?
Inter recentes umbra tenerrima
Umbras, quis inter coelitus choros
 Persuasit ut Gallis relictis
 Appeteres patrios penates?
An sceptrum tanti cernere florida
Fraterna? tanti visere CAROLUM?
 Visæque formæ sic superbos
 Vertere funeribus triumphos?
Diffusa multo pectora gaudio
Nuper fovebas lumine blandulo,
 Matris ferè pensans dolores,
 Et veteres Britonum querelas.
In te MARIÆ Matris imaginem
Sensit sepultæ vivere CAROLUS;
 Non vana Phoenix fabulosi
 Suppliciis renovata busti.
Vix à Paterno solvere littore
Te prosequenti lumine viderat,
 Miscere quin velles sepulchra,
 Et cineri cineres MARIÆ.
Nil restat ultrà. Stirpe CAROLIDUM
Solùm fruatur fertilis Anglia,
Partusque tot secunda spectet,
 Funera quot gemebunda sensit.

Jo. Lasher Jun. A. B.

è Coll. D. Joan. Bapt.

In OBITUM Illustrissima PRINCIPIS

CUm pia Germanum peteret stirps regia Regem,
Et Soror, & CAROLI filia magna sacri,
Vidit, abit, periit (Parcæ voluêre rebelles)
Et cadit Armorico nobilis Umbra solo:
Post Patriam & CAROLUM non est cur cætera quærat,
Cætera finitimis invidiosa locis.
Fida per Angliacos transmittunt lintea fluctus,
Et Dominam agnovit lymphæ Britannia suam.
Blanda Parens Veneris Divâ præsentem superbit,
Nec Venus in conchâ tutior ulla suâ est.
Sic regnat secunda salo, quæ naufraga portu;
(O fortuna ferox hiccine portus erat!)
Unica cur geminos educit Gallia luctus,
Charaque cum charâ Nata Parente perit?
Cum CAROLO præsentem frui Tibi, Magna, negatur,
Et repetit Dominam Gallia mœsta suam:
A CAROLO ad CAROLUM transit Comes alma Parentem:
I nunc & CAROLUM Gallica turba nega.

Guil. Gibbons

è Coll. D. Joan. Bapt.

EN cadit altera Diva! suis mors improba telis
Non nisi CAROLIDUM pectora digna putat.
Sic inter varios prati vernantis honores,
Primò corrumpunt lilia pulchra noti.
Virtus clara citò mundi pertæsa caduci
Gaudia magna quidem, sed brevia illa creat.
Si vos Cœlicolæ nolitis tanta manere
Amplius in terris dona: minora date.

Tho. Gardner Gen. Commens.

è Coll. Regin.

QUALIS ubi Phoenix sua fata urgentia sentit,
Assueti nemoris dulce cubile fugit,
Quà venit, attonito præbet miracula mundo,
Quà venit, insolitæ stant monumenta viæ,
Partem unam mundi spernit ceu ignobile bustum,
Et loca busta sibi, quà volat, ipsa facit:
Talis perlustras gentes moritura remotas,
Non satis in tumulos Gallia lata Tuos,
Mirantique orbi spectacula, & omina præbes,
Prælucesque Tuis stella vel ipsa rogis;
Ipsa jaces ubicunque venis, & fama superstes
Immo ultra Assyriæ secula vivet avis.
Gallia Te quoties mirata videbat adultam,
Agnovit vultûs Regna superba Tui.
Viderat, ut Salicas Leges Tua forma refixit,
Et cuivis Sceptro Te quoque fassa parem.
Quas nuper domuit gentes victricibus armis,
Spectando tacitè feceris Ipsa Tuas.
Nobiliore iterata modo victoria Scaldis,
Et Te bis victam Flandria læta videt;
Nec Gallus victor victos impune videbat,
Flandro captivus non erat ille minùs.
Quantum exultabat Te visâ CAROLUS, exul
Nunc tantùm amplexu defuit esse Tuo.
Olim tam lætos illi non Hubris honores,
Nec tantum spargi viderat ore jubar.
Cum lætis resoluta animis effusa ruebat,
In CAROLI Augustos Anglia tota sinus,
Olim ipsa amissas pensabas una secures,
Nunc etiam Regni triplicis instar eras;
Cumque vale ingratum medio Tibi in æquore dixit,
Naufragus Ille sibi visus, & ipsa Tibi.

IN OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

Dum Te per lachrymas suspensas spectat euntem
Visa Tui species, quam modo, major erat.
Nescio quid timuit; lampas Phœbæa videtur
Semper in occiduis sic quoque major aquis.
Ecce Tibi in Gallis CAROLI usque recursat imago,
Nec potes ipsa dolens tædia ferre Tui,
Cum Tibi post Fratrem, comitem non terra ministrer,
Quærendus locus est iste ubi mater erat.

Rog. Altham

Ædis Christi Alumnus.

QUÆ semper vivam comes indivisa Parentem,
Quò fata urgerent seu fors incerta, secuta est
Per mare per terras, longum superesse vocanti
Noluit in coelos, sed corporis atque morarum
Impatiens properat, liquidumque per æthera raptam
Prosequitur celeri cognominis umbra volatu.
Attamen ut fatalis olor sibi conscius Horæ
Cognatos subito fluvii natalis alumnos
Convocat, ac fato, vario modulamine ludens,
Præcinit instanti, sibi soli noxia syren:
Sic Præfaga sui Princeps pulcherrima fati
Non dolet, at gaudens fratres sibi convocat ambos,
AUGUSTASQUE duas, ut clandestina triumpho
Festivisque sonis summæ præluderet horæ,
Atque sua ambiguâ celebraret funera pompâ.
Horrorem mortis rigidæ sibi conscia recti
Mens contemnit ovans, morboque triumphat acuto
Libera quo fieret, puræ similisque columbæ
Candida syderei peteret laquearia Cœli.

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

Si decus eximium formæ, pietasve paternæ
Æmula virtutis Divæ meruisset Asylum,
Quàm diuturna duas CAROLINÆ gloria stirpis
Ornasset gentes, & Cœli serior oras
Attigerat, mundi fatum ad commune superstes.

Guil. Pudsey Com. Sup. Ord.
Coll. Lincol.

U^sque licet Fatis? & pergit Dira libido,
A cæso CAROLO quidlibet Ausa nefas?
Usque fluant, quanquam languenti excussa Minervæ
Carmina, Regales Carmina docta modos;
Dum Rex secessus, lugendique Otia quærat,
Rex, solus lachrymis Consciis ipse suis.
Hic tamen HENRETTÆ quàm multa incurfat imago!
HENRETTÆ in toto Pectore sævit Amor.
Qualis erat, meminit, cum sæpe fororia junxit
Brachia, libantique oscula digna Deo;
(Ut radiant tremulum vibrantes Æthera Vultus!
Ut millena sacro gratia ab Ore fluit!)

Qualis, cum dubios Thermarum linqueret ignes,
Majorisque intus sensit adesse Focos,
(Ecce per attonitos passim desæviit Artus,
Prælusitque novis subdola Flamma Rogis.)
Ipse etiam læsus cognato Vulnere Gallus,
Ingemit Aureliæ Fata stupenda Domûs:
Sic duo junguntur lachrymarum foedere Reges,
Occupat atque idem Cæsarem utrumque Dolor;
Alternos referunt regalia Pectora planctus,
Ut Lyra sympathicâ docta calere Lyrâ.

Rich. Russel è Coll. Mag.

K 2

Siccine

In OBITUM Illustrissima PRINCIPIS

SICCINE maternas comitaris, Filia, pompas?
Siccine vis MARIA M Te propiore frui?
Anglus Te natâ foelix, | Te conjuge Gallus,
Hinc fatum pariter luget uterque Tuum.
Occidit (heu!) stupor & muliebris gloria sexûs,
Foemina, vel CAROLO quæ Patre digna fuit.
Cur anima in stellas elata haud emicat? altos
Heu nimium virtus occupât illa polos.

Edvard. Addenbrooke
Ex Aulâ B. M. Magd.

NULLA Tuam nobis prædixit stella ruinam,
Accenditve suum triste Cometa jubar.
Sola HENRETTA Tuæ mortis prænuncia Mater,
Et præiit Natæ Diva MARIA suæ.
Heu nimium fatale Tibi amisisse Parentem,
Hæc præfaga fuit stella, cometa fuit.
Fulgente haud potuit Te nata MARIA latere,
Deliquio potis est nec superesse Tuo.
Post CAROLI amplexus & quæ non ultima vellet
Oscula, quam peteret proxima Mater erat.
Sic Fratrem satis est, satis est vidisse Britannos,
Et quibus haud poteras, Diva, perire, plagas.
Gallia Te repetit quæ Matri infausta, sepulchrum
Ut Tibi, quæ Matri nuper, & ipsa daret.
Gallia sed geminis licet ipsa superbiat urnis,
Objiciat lachrymas Anglia mœsta suas.

Edv. Wriggylsworth A. M.
E Coll. D. Jo. Bapt.
Mutuas

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

MUtuas planxit Pelagus querelas,
Vixq; dimissam CAROLO Sororem,
Cum vale æternum ingemuit, futuri
Præscia fati.

Dum suas frater repetebat oras,
Illa se votis precibusque fundens,
Flebili longè sequitur volantem
Lumine navem.

Nec priùs furgit genibus voluta,
Quàm sacrum pignus cecinit reversum
Cymba tormenti tonitru, salutis
Indice certo.

Se parem gaudet reliquam esse Regi,
Imparem tantùm interitu sequenti,
Et cupit, Frater modò sit superstes,
Læta perire.

Audiit votum facilis nefandum
Parca, selegit subitumque morbum,
Qui latens, vitam tacito tenellam
Perdedit ictu.

Herbertus Croft
Coll. Magd. Commensal.

In OBITUM Illustrissimæ PRINCIPIS

Quale Decus formæ, quàm pulcros oris honores
Eripuit Libitina ferox : quæ dignior hospes
Calcavit coelique plagas solisque labores :
Huic Venus æternos veris libabat odores,
Castâque se Pallas totam inspirabat alumnae ;
Nam neque degeneres quos Gallica foemina jactat
Excoluit mores, non fracto corpore gressus,
Molliculâsve artes, & tot nova nomina vestis,
Ipsa quibus frustra se quærere foemina possit,
Non illa ingenuum violaverat arte pudorem,
Nativumque decus, propriâ sed luce coruscans
Nec ficto splendore nitens, nunc indole totâ
Illa refert Patrem, nunc plurima Mater in ore est.
Sceptrorum sublime decus, cui numine ab omni
Cedetur matrum, quarum aut Aurelia dives
Se tollit formâ, vel culta Andina superbit.
O quoties Nymphas Gallorum obliqua tuentes
Urebat forma, & non ficti gratia vultûs;
Quæ licet invitæ se vinci numine tanto
Gaudent, Andinumque Ducem majore calentem
Suspiciunt Divâ, & tantæ vestigia flammæ
Usque colunt.
Tu tamen ah ! moreris, mediisque amplexibus hærens
(Ut nuper) Fratrum, poteras contemnere Divos ,
Parcarumque colos ridere, auramque malignam,
Auram Gallorum lethalem, atque invida Fata.
At vos O sceptris præsentia numina nostris ,
Nota quibus pietas, geminôque in Principe Virtus ,
O facite amissæ pereant ne Fila fororis,
Quin dempta huic Fratrum descendant secula fuso.

Hen. Benson
è Coll.D. Joan. Bapt.
Porro

HENRIETTÆ MARIÆ Ducissæ Aurelianensis.

PORRò Quirites ! mille nos miseros modis
Libitina frangit, mille nos urget malis;
Augusta Princeps, castitatis unicum
Exemplar, ævi Flos, venustatis merum
Jocique nectar, Gratiarum corculum,
Cui dicta toto melle perpluit Venus
Heu Diva Princeps moritur, & mundi satur,
Pertæsa terras, Cœlites auget Choros;
Ocelle Amoris, officina Palladis,
Amœnitatis lima, cui sceptrum daret,
Legemque falicam Celta damnaret libens,
Sic nos relinquis, tam citò mortem oppetis ?
Hei ! si vietam naribus stillantibus,
Spumam aggerantis, carcinoma seculi,
Cervos paventes, garrulasque Hirundines,
Tam longa vitæ pausa, felices beat,
Hei ! sæva Parca, quid diurnare invides,
Citòque carpis, quicquid eminentius ?
Indigna tanti terra muneris fuit,
Redditque cœlo mœsta depositum suum,
Luctuque nostro fruitur, & crescit polus.

Tho. Dantrey

Coll. D. Jo. Bapt. Gen. Com.

DUM natale solum, CAROLUMQUE, HENRETTA, revisis,
In leges properant æquora tota Tuas:
Te veniente silent & Te redeunte quiescunt,
Constantemque Tuam sunt imitata fidem:
At mortem, fluctu scopuloque immanior omni,
Quam mare non ausum est, Gallica terra dedit.

Guliel. Trist

ex Æde Christi Com.

L 2

Invisua

IN OBITUM Illustrissima PRINCIPIS

INvisura Venus patriam patriæque Parentem,
Fraternum inuito dum ruit ære fretum;
Attonitis Nymphæ venerantur fluctibus omnes,
Et Dominam Nereus sentit adesse suam;
At simulac rediit medicatis occidit undis;
Heu quod non illis præfuit illa Venus.
Sed tamen has lachrymas poscit sibi jure tributum,
Scilicet in saltas jam quoque regnat aquas.

Rich. Maris

Coll. D. Joan. Bapt. Soc.

DIva ævo meliore, annis dignissima feris,
Cunarum labor est curas superare tuarum;
Cum nata in castris tantum crudelibus armis
Afflueta es, petiisse putem Te Palladis instar
Armatam lumen, nisi quod Cytherea videris;
Ipsa tamen vires ultra nutricis in ulnis
Appetis exilium, cum nec Tibi proficit ætas
Innocua, aut sexûs, sed Virgo, Infansque timenda es
Et sceleri & ferro queis se causamque tuentur
Spurcities populi, fæxque execranda senatûs.
Inde petis Gallos (olim mage nota Britannis
Littora Diva Tuis) alioque renasceris orbe,
Teque Lares intrante suos sibi Gallia plaudit,
Credens fata satis jam compensasse querelas
Tot, tantas cædes, miseræ infortunia pugna;
Plus etenim acceptâ Te Gallia fausta recepit
Quam Britonum dempsere acies, vel secula belli.
Exhibuit facies utriusque insignia gentis,
At novêre Rosas victrices Lilia, Teque
Consilio formâque simul moderamen habente.

Ipsæ

HENRIETTA MARIE Ducissa Aurelianensis.

Ipse illic Frater poterat regnare videri.

Qualia sed miseros ponunt ludibria parca !

Et quantum fallunt, nobis dum prospera raro

Fixa manent, pariuntque novos vel gaudia planctus.

CAROLUS sed sternant si sola vel oscula, posthac

Armis parce Tuis, hostesque amplectere tantum ;

Jam rogo CAROLIDIS sit stragis terminus, hincque

Frater uterque suos numeret felicius annos.

Fo. Brasier. S. T. B.

Coll. D. Jo. Bapt. Soc.

EAre age (namque aderas ibi tota) Britannia, quantis

Illa dies Dubri radiis illuxerit, in qua

CAROLIS appulerit, patriasque inviserit oras.

Attonitam plebem quam non cepere plateæ :

Depressæque undæ quam non tenuere carinas :

Diffita conjunctæ committunt littora quercus ;

Atque unas iterum faciunt ex æquore terras.

Naides Hanc Rhodanique Deæ, nymphæque Garumnæ,

Et quas mittit Arar, longè comitantur euntem,

Certantes secum officiis, formæque vicissim.

HENRETTA ante omnes ; cujus convenerat unâ

Gallicus ore lepos, patriæque modestia gentis.

Mirari CATHARINA decus, vultumque, manusque,

Incessumque, Rosæque genarum, & Lilia frontis.

Illa citis populumque oculis pompamque pererrat

Impatiens, rumpitque moras, & Fratribus hæret

Lumine & amplexu, qualem decet esse sororis,

Amplexu atque animo, & totam Se fundit in Illis.

Dumque breves noctesque trahunt sermone, diesque,

Nunc primum haud longas, quamvis sub Virgine, fallunt ;

IN OBITU M Illustrissime PRINCIPIS &c.

Gallia se viduam (quanquam Ludovicus & arma
Auxilium spondent venientia) sensit & orbam.
Hæc videt ; atque utriusque miserta Aurelia fortis
Quà poterat (quid non potuit ?) se dividit inter
Fratresque Sponsumque : vocat sed fortius Ille ,
Et thalami illibatus honos , & pronuba Virtus.
Tum monito citiùs retro parat ire per undas
Divaque Franciadesque nurus , mœstæque relinquunt
Foemineam Paradisum. Et jam post oscula , fusas
Et lachrymas nimium veri præludia luctûs ,
Obversis oculis adversa ad littora tendunt
Dulcia distinguenda æternùm nomina ponto.

Interea lætos passim celebramus honores,
Discessûs reditusque simul Gallique Anglique ,
Garrula anus , tardusque senex , agilisque juvenus ;
Cum (sibi quam semper male constant !) perfida mutant
Fata vices , & (quod priùs invida Gallia) grande
Sydera depositum nimis heu cognata reposcunt :
Obsequio properat parere ambobus eodem.
Audiit obstupefacta trementi Sequana vultu ,
(Sequana jamdudum materni nuncia fati)
Audiit , & fluctus Rutupina ad littora volvit.
Exundans Thamefis dolet ; & quà Fama vagatur
Omnes excurrunt oculique & flumina ripas.

Quare agite O vos ! Relligio est illustre cadaver
Rege querente queri , & similes admittere Curas :
Provocat Oceanus terram , plebemque togatam ;
Ad doctos luctus generosa volumina aquarum.

Moses Pengry A. M.

Coll. Æn. nas. Soc.

F I N I S